

אחי הרוסים!
ידוע לי:
כבוד לכל אומה יש בלבנו
אך איך קרה, שהמנולים
לכל מעשיהם נצלו את שמנו?
את טוב הלב ארצי סמלה תמיד.
אך בלי הסוס,
בלי שום קריצה או קמט
בשם יפה "ברית עממית רוסית"
כך את עצמם כנו האנטישמים!

על באבי יאר הדשא מרשרש
והעצים עומדים
כמו במשמרת
הכל מלא
ברעם החרש
אני מרגיש
איך שיבתי נושרת
וגם אני
כמו הצוחה החרישית
מעל הרבבות אי שם בקבר
אני -
כל ילד שנורה כאן, בתחתית
וכל קשיש,
וכל אשה וגבר.

שום מאורע
את כל זה לא ישכיח!
ועוד ישמע
"אינטרנציונל" שלם
ברגע הנפלא שעוד יגיע -
אחרון האנטישמים יעלם!
אין גנים יהודים בתוך דמי,
אבל שנוא אני ברע הארסי
לאנטישמים,
כמו כל יהודי
ומשום כך -
אני הוא הרוסי!

על באבי יאר אין מצבות,
אין כלום
מדרון תלול - אנדרטה מעל פצע
אני ירא.
אני מרגיש קדום
כמו היהודים עצמם, כמו עם הנצח
אני לוחש:
עברי אנוכי.
לאורך היאור אני פוסע,
שנייה אחת - ועל הצלב גוע
המסמרים עדין בתוכי

נדמה לי גם שדרייפוס -
זה אני.
הנאשם
בבית משפט שטני
מצג לראוה
בין סורגים
אותי רודפים,
עלי יורקים,
לי לועגים.
גבירות צרפתיות
צווחות כמו חזירים
ומטריות תוקעות לי בפנים

בביאליסטוק -
אני הוא ילד רך.
הדם זורם, כאלו תעלה.
צוהלת כל נבחרת הפנדק,
מחממים בוודקה הזולה.
מכה, נזרק, אני - חסר עונים
ומתחנן לשוא "תפסיקו, די!"
"תציל את רוסיה,
הרג יהודונים!"
והם...
אונסים את אמא מול עיני